

valg, at hvis jeg var blevet dømt, vilde jeg være blevet uskyldig dømt. Ellers vilde det jo ikke være noget Martyrium. Men jeg tror nu, at var jeg blevet dømt, vilde den højtærede Minister og hans Meningsfæller og hele den Presse, der støtter ham, have betragtet det som en velfortjent Tugtelse, og der er neppe nogen Tvivl om, at den højtærede Minister vilde saa inderlig gerne have undt mig det. Det nikker ogsaa den højtærede Minister til. Men naar den højtærede Minister altsaa ikke gjorde det, var det, fordi han ikke turde gøre det. (*Indenrigsministeren: Saa-aa!*) Ja, det siger hvert Barn i Landet, og det vil ogsaa Vælgerne forstaa, for den Forklaring er saa ganske lige til, at der ikke gives nogen anden. Naar Statsministeren anlagde Sag mod Grev Holstein Holsteinborg og Pastor Moe, var det, fordi han var temmelig sikker paa, at i de Sager vilde han, som alting forelaa, faa de Mennesker dømt. Naar den højtærede Minister ikke anlagde Sag mod mig, skønt jeg gav dem Anledning — jeg bød dem Lejlighed til at faa en Sag opklaret, som det havde den allerstørste Interesse for den danske Offentlighed at faa opklaret —, naar de ikke vilde det, var det selvfølgelig ene og alene af den ganske ligefremme Grund, at de ikke ønskede en retslig Oplysning og Opklaring af disse Forhold. I Virkeligheden blev Sagen procederet gennem Sommerens Kampagne saa tydeligt og klart, at enhver, der fulgte med — men Venstres Læsere fik heller ikke Lov til at følge med, de fik ikke Sagens Aktstykker, de blev omhyggelig hemmeligholdt for dem, men enhver, der havde Lejlighed til at følge med, var i og for sig, da Kampagnen afsluttedes, fuldkommen klar over, hvordan Sagen laa. Jeg bød de tre Ministre en Lejlighed til at faa den retslig oplyst. De vilde ikke tage imod denne Adgang, fordi de vidste, at den retslige Opklaring ikke vilde være til deres Gavn.

Den højtærede Indenrigsminister talte noget om en journalistisk Rekord, eller hvad det var. Det vil altid høre til mine bedste journalistiske Minder. (Munterhed). Ja, de ærede Medlemmer kan jo godt le paa den Maade, de lo nu, meget tvungent . . . det vil altid høre til mine bedste journalistiske Minder — jeg har ikke saa faa —, at „Social-Demokraten“ fik Lejlighed til at værne en Kammerats Ære paa en saa effektiv Maade, at ikke et Barn her i Landet længere er i Tvivl om Sagens rette Sammenhæng, mod et Angreb af den Art

— her kan man tale om noget enestaaende — fra en Ministers Side.

Den højtærede Indenrigsminister er saa ømskindet, naar det er ham selv, der kan rammes af et eller andet, som det lejlighedsvis kan overgaa Mennesker i det politiske Liv. Det ærede Medlem Hr. Pürschel talte forleden Dag om at kaste med Smuds: noget blev der altid hængende ved. Ja, vi Socialdemokrater kender, hvad det er at blive overdænget med Smuds. Der har været Tider, da mine Forgængere i Socialdemokratiet, da ogsaa mine samtidige, da ogsaa jeg selv under store Kampagner er blevet overdænget med Smuds fra Top til Taa. Det gjorde os ikke det allermindste, naar vi følte, at vi stod paa en retfærdig Sags Grund. Det Smuds kan man vaske af sig. Den højtærede Indenrigsminister var saa ømskindet en Gang i Fjor; det var den 1. December. Det var meget alvorlige Dage for Ministeriet. Det var den Dag, da Cold-Erklæringen skulde udsendes; det varede længe, inden den kom, der gik langt mere Tid, end man havde ventet oprindelig. Den skulde ud, og det holdt haardt. Denne Erklæring, som viste, at Udenrigsministeren havde spekuleret i sit eget Selskabs Aktier sammen med Etatsraad Glückstadt! Der maatte gøres noget i den Anledning. Situationen maatte plumres saa meget som muligt. Der blev foretaget adskillige Ting. Jeg skal ikke komme ind paa det, der kan senere blive Lejlighed dertil. Der skete ogsaa det, at Indenrigsministeren pludselig følte, at han absolut maatte have Klarhed over, hvad det var, et æret Medlem af dette Ting havde sagt, nemlig om, hvad Ministeren havde foretaget sig i de Dage, den 7.—8. Oktober, da der faktisk var Ministerkrise, da faktisk Statsministeren var gaaet af, og da faktisk Indenrigsministeren var udpeget til Statsminister. Da var der sagt fra et Medlems Side her i Tinget, at Ministeren endogsaa var gaaet saa langt, at han havde talt med en Mand udenfor Rigsdagen, som skulde være Udenrigsminister. Det krænkede Ministeren meget stærkt, og netop den Dag, just i samme Time som Cold-Erklæringen blev udsendt, paa samme Ritzau-Ark, som Dagbladene fik, kom der et aabent Brev fra Ministeren til det ærede Medlem, gaaende ud paa, at han maatte frem med sin Hjemmelsmand, for at Rygtesmedene kunde blive stillet i den rigtige Belysning, saaledes at Offentligheden kunde stemple dem. Saaledes bar Ministeren sig ad, da han følte sig ramt. Da maatte man ikke anonymt udslynge en saadan Sigtelse, da